

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 07 marca 2019 roku

Sąd Rejonowy w Chełmnie II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący – SSR Jakub Wąwoźny

Protokolant – stażysta E. R.

przy udziale Prokuratora Asesor M. W.

po rozpoznaniu w dniu 07/03/2019 roku

sprawy:

1. T. O. (1)

s. J. i D. z d. W.

urodzonego (...) w T.

2. D. B. (1),

s. J. i K. z d. T.,

ur. (...)

oskarżonych o to, że:

3 października 2018 r., w godzinach 1:40-2:20 w C., przy ul. (...) działając wspólnie i w porozumieniu dokonali kradzieży z włamaniem do pomieszczenia magazynowego w ten sposób, że po uprzednim rozcięciu plandeki zabezpieczającej pomieszczenie, wszedł do wnętrza skąd zabrał w celu przywłaszczenia różnego rodzaju towary w postaci: ręczników papierowych, papieru toaletowego, napojów H., proszków do prania pieluch m-ki P., w wyniku czego powstały straty łącznej kwocie 1000 zł na szkodę (...) Sp. Z o.o. z/s w C., przy ul. (...),

- tj o czyn z art. 279 § 1 kk.

orzeka:

I. uznaje oskarżonych **T. O. (1) i D. B. (1)** za winnych popełnienia zarzucanego im czynu opisanego w akcie oskarżenia, z tym ustaleniem, że stanowi on wypadek mniejszej wagi opisany w art. 279§1 kk w zw. z art. 283 kk i za to na podstawie art. 283 kk oraz po myśli art. 37a kk wymierza obu oskarżonym kary po 6(sześć) miesięcy ograniczenia wolności, zobowiązując ich do wykonywania nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 30 (trzydziestu) godzin w stosunku miesięcznym;

II. na mocy art. 46 § 1 kk orzeka wobec obydwu oskarżonych obowiązek naprawienia szkody poprzez zapłatę kwoty 623,13(sześćset dwadzieścia trzy 13/100) zł w częściach równych na rzecz (...) Sp. Z o.o. z/s w C.,

III. zwalnia oskarżonych od ponoszenia opłaty, zaś wydatkami poniesionymi w sprawie obciąża Skarb Państwa

UZASADNIENIE

T. O. (1) i D. B. (1) w dniu 3 października 2018 r., w godzinach 1:40-2:20 w C., przy ul. (...) działając wspólnie i w porozumieniu dokonali kradzieży z włamaniem do pomieszczenia magazynowego w ten sposób, że po uprzednim rozcięciu plandeki przez D. B. (1) zabezpieczającej pomieszczenie, z wnętrza zabrali w celu przywłaszczenia różnego rodzaju towary w postaci: ręczników papierowych, papieru toaletowego, napojów H., proszków do prania pieluch m-ki P., w wyniku czego powstały straty łącznej kwocie 1000 zł na szkodę (...) Sp. Z o.o. z/s w C., przy ul. (...)

Dowód: (protokół oględzin k. 2-3, zeznania M. C. k. 4-6, protokół przeszukania k. 10-12, dokumenty k. 6-8, 27-28, wyjaśnienia oskarżonych k. 24-26, 30-31, not. 32, materiał poglądowy k. 62-68,)

W toku postępowania przygotowawczego obaj oskarżeni przyznali się do zarzucanego im czynu i złożyli wyjaśnienia zgodnie z ustalonym stanem faktycznym. Sąd uwzględnił ich wyjaśnienia, bowiem nie budzą żadnych wątpliwości, nadto są one zgodne z pozostałym zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym. Sąd uwzględnił także dokumenty zgromadzone w sprawie, nie znajdując podstaw dla podważenia waloru ich wiarygodności, albowiem wystawione zostały one przez osoby lub instytucje do tego uprawnione z zachowaniem przewidzianych ku temu procedur, a ich treść nie była w toku postępowania kwestionowana przez strony. Sąd uwzględnił zeznania świadka M. C., jako spójne i znajdujące odzwierciedlenie w wyjaśnieniach oskarżonych i zgromadzonych dokumentach.

Sąd podzielił, zatem kwalifikację zarzutu aktu oskarżenia, gdyż oskarżeni przełamali zabezpieczenia tnąc nożem plandekę, z tym jednak ustaleniem, iż stanowi on przypadek mniejszej wagi, tj. występki z art. 279§1kk w zw. z art. 283 kk. Świadczą o tym ustalenia dotyczące strony przedmiotowej i podmiotowej. Wartość skradzionego mienia, przyznanie się do winy przez oskarżonych, okoliczności popełnienia przestępstwa wskazują, iż pozostawienie pierwotnej kwalifikacji nie oddawałoby prawnokarnej charakterystyki czynu.

Sąd wymierzył, zatem oskarżonym T. O. i D. B. za czyn stanowiący wypadek mniejszej wagi opisany w art. 279§1 kk w zw. z art. 283 kk po myśli art. 37a kk i art. 34§1 i 1a pkt. 1 i art. 35§1 kk kary po 6 miesięcy ograniczenia wolności, zobowiązując ich do wykonywania nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 30 godzin w stosunku miesięcznym. Na mocy art. 46 § 1 kk orzekł wobec obydwo oskarżonych obowiązek naprawienia szkody poprzez zapłatę kwoty 623,13 zł w częściach równych na rzecz (...) Sp. Z o.o. z/s w C.. Kwota ta wynika z k. 32, gdzie wskazano wartość odzyskanego mienia. Sąd ponadto zwolnił oskarżonych od ponoszenia opłaty, zaś wydatkami poniesionymi w sprawie obciąża Skarb Państwa.

Orzekając w powyższy sposób Sąd kierował się dyrektywami, wymienionymi w art. 53 kk, przy uwzględnieniu wszelkich ujawnionych w sprawie okoliczności łagodzących i obciążających, dotyczących oskarżonych. Do okoliczności łagodzących zaliczyć należy przyznanie się oskarżonych do winy i uprzednią ich nie karalność. Do okoliczności obciążających zaliczyć należy działanie nacechowane chęcią zysku.

Sąd wymierzając karę oskarżonemu miał na uwadze fakt, iż dolegliwość kary nie może przekraczać stopnia winy. W doktrynie podkreśla się nadrzędność powyższej dyrektywy wobec innych ogólnych dyrektyw wymiaru kary. W przedmiotowej sprawie uznać należy, że stopień zawinienia oskarżonych jest równy.

Sąd wziął także pod uwagę dyrektywę wymiaru kary nawiązującą do stopnia społecznej szkodliwości czynu. W sprawie mamy do czynienia ze szkodliwością społeczną, ale nieprzekraczającą znacznego stopnia z uwagi na okoliczności popełnienia przestępstwa.

Sąd wymierzając karę wziął pod uwagę cele zapobiegawcze i wychowawcze, które powinna ona osiągnąć. Kara w orzeczonym wymiarze powinna niewątpliwie odstraszyć oskarżonych od ponownego wejścia na drogę przestępstwa i spełnić swój cel prewencji indywidualnej. Z drugiej zaś strony orzeczona kara powinna ukształtować postawę oskarżonych i wychować ich na pełnowartościowych ludzi. Orzeczona kara spełnić powinna również swoje cele, jeśli chodzi o kształtowanie świadomości prawnej społeczeństwa. Podkreślić należy, że społeczność lokalna, wśród której orzeczenia sądu rejonowego kształtują politykę karną, musi mieć świadomość tego, że przestępstwo nie

popłaca a z drugiej strony wymiar kary ma kształtować postawy społecznie akceptowane. Chodzi, więc o utwierdzenie społeczeństwa w przekonaniu, że prawo karne nie pozostaje na papierze, i że każdy poniesie odpowiedzialność w wypadku jego naruszenia. Wiąże się to oczywiście z poczuciem sprawiedliwości społecznej, która oczekuje od sądu by kara ze wszech miar była sprawiedliwa.

Sąd wymierzając karę miał na uwadze sposób życia oskarżonego przed popełnieniem przestępstwa. Analizując tę dyrektywę należy zwrócić przede wszystkim uwagę na kwestię uprzedniej niekaralności oskarżonych.

Mając na uwadze stanowisko SN(wyrok z(...) III KR (...)), iż wymierzenie kary równej najniższej przewidzianej sankcji karnej może mieć miejsce tylko wówczas, gdy okoliczności łagodzące w sposób bezwzględny dominują nad okolicznościami obciążającymi - Sąd wymierzył karę ograniczenia wolności. Sąd nie dostrzegł okoliczności wskazujących, iż kara ta odbiega od zasad i dyrektyw wymiaru kary. Została orzeczona w granicach jej najniższego wymiaru. W świetle wszystkich przedstawionych argumentów wymierzenie innej kary, byłoby bezcelowe.

O kosztach sąd orzekł na podstawie art. 624 kpk, a o opłacie na podstawie art.17 ust.1 ustawy o opłatach w sprawach karnych z 23.06.1973 r.

.